

Uit "Aantekeningen op Deuteronomium"

Door C.H. Mackintosh, pag. 48-50

Uitgave "Uit het Woord der Waarheid",

<http://www.uithetwoordderwaarheid.nl/webshop/producten/aantekeningen-op-deuteronomium>

1ste Eng. en Ned. uitg.: Den Haag, 1882. 5de Ned. uitg.: Aalten, 2000. **Warm aanbevolen!**

In het algemeen onderwerpen de gelovigen zich niet aan het gezag van Christus, Die spreekt in Zijn Woord. En zolang men dit niet inziet, is het tijdverspilling om te proberen tot overeenstemming te komen tussen verschillende kerken of groepen. Het is onze heilige plicht elke kerk, elke vorm van eredienst en elke belijdenis te toetsen aan het Woord van God; ziet men dat niet in, dan heeft geen enkele samenspreking nut. Wanneer wij het nuttigheidsbeginsel of het persoonlijk inzicht en geweten als grondslag aannemen, dan is het een hopeloos geval, en kan er geen sprake zijn van vrede voor de ziel en rust voor het hart. Steeds moet gelden voor de grondslag waarop we staan, voor het pad waarop we voortgaan en voor het werk dat wij doen: "Zo heeft de HEER gesproken". Kunnen wij dit niet zeggen, dan verkeren wij in een verkeerde positie die wij hoe eerder hoe liever moeten verlaten.

Gode zij dank, dat Zijn kind, of Zijn dienstknecht, geen uur in verbinding hoeft te blijven met wat verkeerd is. "Ieder die de Naam van de Heer noemt, onttrekke zich aan ongerechtigheid" (2 Tim. 2:19). Hoe weten we wat ongerechtigheid is? Uit het Woord van God. Alles wat in leer of leven in strijd is met de Schrift is ongerechtigheid. Daar moet ik me aan onttrekken, het koste wat het wil. Dit geldt voor ieder persoonlijk. "Ieder die ..." enz.

"Als iemand Mijn stem hoort". Niet de stem van deze of gene Christen, niet de stem van de kerk of van de kerkvaders, maar de stem van onze eigen geliefde Heer en Meester. Het persoonlijk geweten komt in rechtstreeks, levend contact met de stem van Christus, het levend, eeuwig blijvend Woord van God, de Heilige Schrift. Niet met iemands verklaring van het Woord, maar met het Woord zelf. Er mag volstrekt niets geduld worden tussen het geweten van de mens en de openbaring van God. Men spreekt over het gezag van de kerk. Wat is dat? Veronderstel dat een begerige, oprechte, ernstige gelovige de weg naar Gods gedachten zoekt. Men zegt hem dat hij naar de stem van de kerk moet luisteren. Hij vraagt: welke kerk? De Griekse, Roomse, de Hervormde of de Gereformeerde? Geen twee van al deze kerken stemmen met elkaar overeen. Bovendien zijn er allerlei partijen en richtingen in één en dezelfde kerk: confessionelen, evangelischen, ethischen, enz., enz. En als hij ten einde raad zich van de grote kerken afwendt om licht te zoeken bij de kleinere afgescheiden kerken, zal het hem niet beter vergaan. Wat is er dan aan de hand? De hele belijdende Christenheid verzet zich tegen het gezag van Christus, en kan onmogelijk iemand tot gids dienen. In Openbaring 2 en 3 wordt de Gemeente beoordeeld, en zevenmaal klinkt dezelfde stem: "Wie oren heeft, die hore". Wat? Wat de kerk zegt? Nee, niet de kerk, die daar zelf geoordeeld wordt, maar: "die hore, wat de Geest tot de Gemeenten zegt". Maar waar kunnen we die stem horen? Alleen in de Heilige Schrift, die God in Zijn oneindige goedheid heeft ingegeven om ons te leiden in vrede en waarheid, ondanks het hopeloze verval van de Gemeente en de troosteloze verwarring in de Christenheid. De waarde en de belangrijkheid van deze onfeilbare en algenoegzame gids voor onze persoonlijke en gemeenschappelijke wandel is onuitsprekelijk.